

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Stephanie Burgis

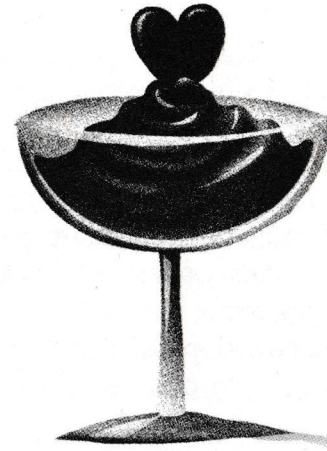

*Fata
cu inimă
de dragon*

*Traducere din engleză de
Dragoș Tudor*

Ilustrații de Fésüs L. Barna

STORIA
BOOKS

CAPITOLUL 1

A fost odată ca niciodată, într-un oraș frumos, murdar și incitant, plin de oameni, de ciocolată și de tot felul de posibilități, o fată atât de neînfricăată și de cutezătoare încât...

Nu, stați. Dintotdeauna m-am priceput să spun povești. Dar acum vreau să spun adevărul.

Realitatea este că, de această dată, fratele meu mai mare a avut dreptate: *nu era* înțelept din partea mea să accept provocarea prințesei moștenitoare. O fată de 13 ani de pe prundul gârlei, fără o casă ca lumea și care nu se prea ținea de școală, hotărâtă să se amestece în treburile celor din familia regală, să se pună cu zânele răzbunătoare și să apere soarta unui întreg oraș? Oricine din Drachenburg mi-ar fi putut spune că era ceva absurd.

Dar mai este un adevăr de care sunt sigură: dacă ai curajul să-ți spui propria poveste, poți schimba lumea.

— Priviți!

Am deschis ușile batante ale bucătăriei celei mai bune ciocolaterii din Drachenburg și am pășit înăuntru, fluturând o fițuică de prezentare, proaspăt tipărită – una dintre sutele care aveau să fie răspândite prin oraș până la căderea serii.

— Ultima mea capodoperă! Puteți să faceți o plecăciune în fața mea, de mirare și uimire, și să mă îngropați în aur.

La vederea mea, maestrul ciocolatier, care stătea la cel mai apropiat blat și amesteca în ceva care mirosea delicios, și-a dat ochii peste cap.

— O, Doamne, a spus Marina. Și mai multe prostioare scrise despre noi. Ca și cum nu am avea destui clienți nemulțumiți!

În timp ce vorbea, ușa din spatele meu s-a dat de perete, iar Horst – care făcea mereu oficiile de gazdă –, a dat năvală înăuntru, cu fața lui uscățivă și maronie plină de curiozitate:

— Arată-mi, Silke.

Am făcut o plecăciune elegantă și i-am prezentat realizarea mea, apoi mi-am strecurat mâinile în buzunarele hainei pe care o purtam, una stacojie, lucioasă și cârpită, și am început să mă bâțai pe călcâie în așteptarea reacției lui.

Am trecut la hainele de băieți cu câțiva ani în urmă, din motive eminentemente raționale. Dacă purtam pantaloni în locul unei fuste incomode, puteam să alerg ca vântul și ca gândul chiar și pe cele mai aglomerate

străzi din oraș. Mă puteam pierde cu totul în mulțime dacă purtam un simplu frac verde-închis, pantaloni, o cravată albă și o pălărie verde, care să-mi ascundă buclele negre. Dar azi nu voiam să mă camuflez sau să evadez. Azi eram pregătită să merg țănoș precum un păun și să mă bucur de recompensele binemeritate.

În bucătărie chiar mirosea grozav.

M-am îndreptat spre cel mai apropiat castron, dar Marina mi-a dat mâna la o parte; degetele ei calde și aurii făceau contrast cu pielea mea maro-închis.

— Nu pe aia! Încă nu e gata. Uite.

Mi-a arătat blatul de alături, unde opt creme de ciocolată cu aspect delicios – favoritele mele – se răceau în niște boluri de sticlă cu picior înalt, și mi-a spus:

— Gustă una dintre ele înainte să explodezi de atâta lăudăroșenie!

S-a încruntat.

— Și apoi arată-mi ce ai scris despre noi de această dată!

Știam eu că dorea să-mi citească fițuica.

— Iată!

Am scos cu nerăbdare încă un exemplar din buzunarul vestei argintii; aceasta avea câteva pete, dar era una dintre cele mai bune achiziții de la taraba de vechituri a fratelui meu.

— Am adus una în plus, pentru tine și pentru Aventurine.

Apoi m-am încruntat, scrutând bucătăria albă și luminoasă, în vreme ce boabele de cacao zornăiau în vatră cu un cloncănit domol.

— Unde este Aventurine?

Ucenica Inimii de Ciocolată era cea mai feroce fată pe care o știam, dar și cea mai fantastică... iar asta nu doar datorită puterilor ei neobișnuite. Grație lui Aventurine îmi găsisem slujba de la Inima de Ciocolată – o activitate cu adevărat *respectabilă*, într-un magazin adevărat, cu pereți, unde serveam unii dintre cei mai influenți oameni din oraș. Era prima șansă de a demonstra lumii întregi ce abilități aveam și eram hotărâtă să o transform în primul pas spre propria poveste, una importantă și glorioasă... care să *nu* includă dormitul permanent într-un cort de pe prundul gârlei.

Dar ce sens avea să mă dau mare cu cea mai nouă și mai triumfătoare realizare din moment ce prietena mea cea mai bună nu era acolo s-o vadă?

— Am trimis-o la piața comercianților! a spus Marina, smulgându-mi din mână cea de-a doua fițuică. Avem nevoie de mai mult zahăr. Căpățâna pe care mi-au trimis-o azi dimineață a fost o prostie, așa că Aventurine o să le spună că trebuie să înlocuiască gratis acel rebut.

— Ai trimis-o pe *Aventurine* să facă asta? m-am oțărât la ea. Singură?

Marina și-a ridicat umerii mari și s-a uitat la noua fițuică.

— Este ucenica mea, nu? Trebuie să învețe. Poate că nu se va descurca perfect din prima, dar...

— Nu mă refer la calitatea zahărului, am spus repede. Dacă vor fi nepoliticoși cu ea când va încerca să le dea înapoi bucata, iar ea se va pierde cu firea?

Marina și-a ridicat privirea din fițuică și mi-a zâmbit plină de satisfacție.

— Atunci vor învăța să nu ne mai tragă pe sfoară cu zahăr de proastă calitate, nu?

— Of! am zis eu, strângând ochii de ciudă.

Nimeni din acel magazin de ciocolată nu înțelegea conceptul unei reclame bune?

Era destul de dificil să promovezi o ciocolaterie al cărei maestru refuza să iasă din bucătărie pentru a întreține clienții – Marina nu avea să învețe nicicând să fie politicoasă cu persoanele importante –, dar cu încăpățânarea lui Aventurine și cu priceperea mea de a spune povești, reușisem în cele din urmă să depășim acel obstacol. Aventurine intrase în grațiile regelui, iar eu spuseseam lumii întreaga poveste printr-o serie de fițuici geniale, distribuite în oraș pentru a atrage clienți noi în fiecare zi. Însă nici măcar eu nu puteam găsi o cale prin care să transform povestea noastră în una cu final fericit dacă ucenica Inimii de Ciocolată se înfuria atât de rău încât ajungea să scoată flăcări pe nas în public, așa, din întâmplare.

Asta era problema când cea mai bună prietenă a ta se născuse dragon, dar fusese preschimbată în om de un vrăjitor pribeag al mâncării, care o fermecase cu magia mâncării. Transformarea ei a fost benefică pentru toți de vreme ce familia ei masivă și solzoasă a negociat o alianță cu puternica noastră prințesă moștenitoare – prima alianță om-dragon din întreaga istorie –, iar Aventurine și-a găsit în Inima de Ciocolată noul cămin. Cu toate acestea, chiar dacă scrisesem nenumărate fițuici despre acea victorie, în minte mi-a încolțit o teamă supărătoare.

Acum că Aventurine aflase cum să-și folosească puterile recent descoperite pentru a se transforma în

dragon oricând dorea, eram în așteptarea momentului în care avea să-și piardă controlul asupra acestui truc – pentru că oricine crease expresia „temperament de oțel” o făcuse cu gândul la dragoni.

Dacă își pierdea controlul, eu trebuia să fiu de față – și asta nu doar de dragul lui Aventurine.

— Trebuie să plec.

Zicând acestea, am făcut cale întoarsă, abandonând umila și delicioasa cremă de ciocolată fără să mă ating de ea.

Înainte să apuc să deschid ușile de la intrare, Horst și-a ridicat ochii din fițuica lui și m-a tras de mâneca hainei stacojii.

— Silke, așteaptă.

În sfârșit! În ciuda crizei care se anunța, m-am oprit brusc, ridicând din sprâncene în semn de așteptare.

— Da?

Așteptam de dimineată să aflu ce părere avea de noua fițuică. Eram nerăbdătoare să aflu care era fraza lui preferată!

În loc să-și exprime admirația pentru cât de genială fusesem, Horst s-a încruntat, privind la ceasul din spatele meu.

— Nu uita să te întorci până la ora 13:00! a spus el. Avem o mulțime de rezervări pentru această după-amiază și avem nevoie de ospătărițe în plus pentru a face față clienților.

— Știu.

A trebuit să înăbuș un mârâit ca de dragon. Nici aici nu mă înțelegea *nimeni*? Nu eram necugetată sau o copilă, indiferent cât de tânără arătam.

Poate că aveam doar 13 ani, dar mă maturizasem cu șase ani în urmă, în noaptea în care îmi pierdusem părinții, în timpul acelei călătorii oribile care ne-a purtat pe mine și pe fratele meu Dieter la cortul nostru cârpit de pe prundul gârlei, de la marginea acestui oraș... Și indiferent cât de mult s-a luptat Dieter să mă țină sub control, de atunci mi-am purtat singură de grijă. Știu foarte bine să țin socoteală timpului!

Mi-am dat ochii peste cap, m-am eliberat din strânsoarea lui Horst și am luat-o spre ușile bucătăriei, încercând din greu să-mi înăbuș nemulțumirea.

— Înainte de toate, trebuie să salvez acel neguțător! am strigat înainte ca ușile să se închidă în urma mea.

Apoi le-am oferit un rânjet larg și fericit clienților care stăteau la mesele de la intrarea portocaliu-aurie a ciocolateriei și care au întors capul să mă vadă.

— Nu uitați să le spuneți tuturor prietenilor voștri că azi ați mâncat cea mai bună ciocolată din Drachenburg! le-am zis în timp ce am trecut în grabă pe lângă ei.

Mi-am păstrat zâmbetul de comis-voiajor prin toată ciocolateria, dar și afară, în fața intrării... până am trecut de vitrina Inimii de Ciocolată.

Apoi am luat-o la fugă.

CAPITOLUL 2

Inima de Ciocolată se afla exact în mijlocul cartierului negustorilor bogați, unul plin de clădiri strălucitoare, albastre și roz, și de trăsurile scumpe, aflate peste tot. Ar fi trebuit să reprezinte o priveliște minunată într-o zi de toamnă agitată, dar nu aveam deloc timp să gust un asemenea spectacol. Piața negustorilor de unde își cumpăra Marina toate cele necesare era la peste trei kilometri depărtare, în districtul 6, un loc ponosit și înghesuit, în care niciunul dintre clienții ei simandicoși nu și-ar fi dorit să ajungă vreodată. Dacă aș fi urmat strada largă și întortocheată care traversează toate districtele din Drachenburg precum spirele unei cochilii de melc uriaș, nu aș fi ajuns niciodată la timp.

Am gonit pe ulițele mirositoare, tăind orașul de-a dreptul. În Drachenburg erau oameni care se născuseră, trăiseră și muriseră fără să iasă din districtul lor și care îi tratau pe ceilalți ca și cum ar fi fost străini din

niște țări periculoase. Însă pentru mine fiecare părticică din oraș reprezenta „acasă”, de la districtul 1 – care era galben ca soarele și care se afla în inima orașului, unde trona palatul regal în toată splendoarea lui aurie de netăgăduit –, până la districtul 15, unul murdar și aglomerat, în care ezitau să meargă până și soldații regelui. Am învățat cu mult timp în urmă că aleile înguste și întunecate, ascunse în spatele caselor din fiecare district ca niște lucruri rușinoase, erau arterele secrete ale orașului, care legau toate cartierele într-un tot viu și respirabil.

În timp ce alergam, a trebuit să mă arunc dintr-o parte în alta și să mă feresc de deversările dezgustătoare care ajunseseră până în mijlocul acelor alei. Din nefericire pentru fabuloasa mea ținută, n-am putut să scap și de miros. Plouase toată săptămâna, așa că gurile de canalizare bolboroseau și deversau o mazăgă groasă, otrăvitoare și închisă la culoare, formată din apă de ploaie amestecată cu resturi de la oalele de noapte, balebă de cal și gunoaie. Chiar dacă îmi țineam reparația, simțeam cum mi se impregna duhoarea în haine și în piele.

Dar merita efortul. De fiecare dată când ieșeam dintr-un pasaj alambicat, intram într-o nouă lume de culori, plină de tipuri diferite de oameni, priveliști și mirosuri. De la districtul 3, la 4, la 5...

Și iată-l.

Depozitul mare și vechi din cărămidă se ridica în fața mea, cu toate ușile de la intrare deschise. Nu ieșea fum dinăuntru, ceea ce era o ușurare. Și nici nu auzeam țipete.

Respe Doamne. Încă mai aveam timp. Am pornit spre ușa cea mai apropiată și am auzit un răget de furie mult-prea-familiar.

Prea târziu! Am zbughit-o înainte panicată.

În secunda în care am trecut ca vântul prin ușă, am știut exact unde stătea prietena mea cea mai bună, pentru că toți ceilalți se îndepărtau de ea, formând un semicerc larg. Toți negustorii erau masivi, femeii și bărbați dintr-o bucată, obișnuiți să care după ei cutii mari și să se lupte din greu pentru fiecare condiment și ingredient adus din lumea întreagă, dar în acel moment toți se retrăgeau cu prudență, cu fețele îndreptate în direcția opusă mie.

— *Ce spuneați despre Marina?* a strigat o voce cunoscută, din spatele lor.

Aoleu.

Dacă era un lucru la care țineau toți dragonii, acela era teritoriul. *Nimănui* nu-i era îngăduit să atace teritoriul lui Aventurine, care includea nu doar ciocolateria în sine, ci și pe Marina, pe Horst și pe mine.

Au fost situații în care mi-a plăcut la nebunie acest lucru. Când stăteam noaptea târziu în cortul meu peticit de pe malul friguros și denivelat al râului, cu vântul care șuiera prin pereții de pânză și cu alți 100 de oameni care se agitau și fremătau în apropiere, acest sentiment – că orice s-ar fi întâmplat, eu eram de acum o parte a teritoriului lui Aventurine și că aceasta ar fi făcut absolut orice ca să mă protejeze, cu colții, cu ghearele și cu flăcări dacă ar fi fost necesar – m-a umplut de admirație și de o puternică recunoștință.

Totuși acum nu era unul dintre acele momente.

Acum era una dintre situațiile în care aș fi vrut să țip din rărunchi și să bag mințile în capul feroce al celei mai bune prietene. Pentru că uneori dragonii sunt *imposibili!*

Am tras adânc aer în piept, am plecat capul, mi-am croit drum prin cel mai apropiat grup de bărbați și de femei și m-am strecurat în cealaltă parte, cu un zâmbet pe față.

— *Aici erai!* i-am spus lui Aventurine.

La început nici nu mi-am dat seama ce îi făcuse pe toți acei bărbați și femei să se îndepărteze de ea cu teamă. Oh, ea deborda de o ferocitate inimaginabilă, desigur. Își ținea pumnii în față și îl fixa furioasă pe bărbatul din centrul semicercului, cu ochii ei neobișnuit de aurii. Iar noua rochie turcoaz cu portocaliu pe care o purta, o adevărată tortură pentru ochi, era îndeajuns de țipătoare pentru a face pe *oricine* să se tragă îngrozit înapoi... Ca să nu mai zic că părul negru și scurt era ciufulit în toate direcțiile, pentru că mereu refuza să ia o pauză de la ciocolaterie și să se ducă undeva să-și facă o tunsoare decentă...

Dar, într-adevăr, avea puțin peste un metru și jumătate. Deci care era problema lor?

Mi-a atras atenția o mișcare pe peretele din spatele ei și am înghițit în sec.

Offf.

Problema era umbra care se întindea în spatele corpului mic, feroce și uman al prietenei mele cele mai bune... o umbră care se făcea din ce în ce mai mare pe măsură ce o priveam, întinzându-se peste tarabele din piață și peste zidul de cărămidă din spatele acesteia,